

[A. C. Normann.]

klart forud for valget, og derfor er der ingen grund til, at man af regeringens erklæring, og hvad der siden er hændt, uddrager noget og gør sig nogen som helst forhåbning om, at det radikale venstre skulle have solgt sin politik, som det er udtrykt i forskellige blade.

Det andet spørgsmål, som denne debat bør bidrage til at afklare, da det trods alt er det væsentligste for øjeblikket, er spørgsmålet om, hvilken politik partierne i det ny folketing vil føre i den kommende tid, og her rettes opmærksomheden i dag og senere under behandlingen af de enkelte lovforslag især imod oppositionspartierne, efter at regeringens oplæg nu er kendt af alle.

Det vil være fremgået af, hvad jeg har sagt hidtil, at det radikale venstre ikke har opgivet håbet om, at de to partier til højre i salen vil bidrage til, at folketinget med den størst mulige styrke kan gå ind i bekæmpelsen af likviditetsmangelen i forhold til udlandet og i størst mulig enighed kan søge spørgsmålet om Danmarks placering i forhold til de nye europæiske handelsområder løst på den for Danmark gunstigste måde.

Det forekommer mig berettiget at sige, at den indtil nu åbenbarede del af regeringens planer på så mange måder er i overensstemmelse med tanker, der er udtrykt fra venstres og konservativ side, at der skulle og burde være en rimelig mulighed for at nå til enighed på en række områder, selv om det ikke gælder alle punkter. Jeg ved, at det ærede medlem hr. Poul Møller i Dagens Nyheder har talt om en positiv og saglig konservativ holdning, og jeg har da også forstået på udtalelser fra indflydelsesrige venstrepolitikere, at der i det radikale venstres såkaldte Nyborg-program var skitseret et grundlag, som venstre ville forhandle på. Det samme, som Nyborgprogrammet tilstræbte, er for en stor del søgt opnået i den plan, der nu foreligger, og som regeringspartierne principielt har godkendt, men som selvfølgelig ikke har nogen ultimativ karakter.

Det mest afgørende i Nyborgprogrammet var jo ønsket om en bremsning af omkostningsniveauets bevægelse opad gennem en koordinering af forskellige interesser, for-

brugerinteresser, lønmodtagerinteresser og erhvervsinteresser, der skulle bøjes ind under ét hensyn, som alle kredse på lang sigt må være solidariske om. Hensynet til bremsningen af omkostningsopgangen og overførelse af flere midler fra forbrug til investering i produktionen, hvorved der også bidrages til oprettelse af nye arbejdspladser, er søgt varetaget i regeringsforslagene.

Af den højtærede finansministers opstilling over de fremsatte lovforslag fremgår en fast sammenhæng: 6 af forslagene tager sigte på en begrænsning af det private forbrug og samtidig på en lettelse af presset på den kreditreserve, der i mere direkte grad er til rådighed for investering, og som vel navnlig hidrører fra den del af sparerne, der køber obligationer eller aktier, eller som traditionelt hensætter deres midler i pengeinstitutterne. Det kan naturligvis altid diskuteres, i hvor høj grad en politik lægger beslag på midler, der alligevel ville være blevet opsparet. Det er klart, det vil jeg erkende, at en bræmme af en eller anden bredde udgøres af midler, der bare flyttes fra den ene sparemåde til den anden, men det er formentlig en indvending, der kan nævnes i forbindelse med enhver form for sparefremmende politik, og derfor tror jeg ikke, man af den grund skal udelukke en betydelig virkning af forslagene.

Andre af lovforslagene tager sigte på at forstærke motivet til frivillig opsparing, og jeg kan vanskeligt tænke mig, at denne del af planen vil møde nævneværdig principiel modstand.

Endelig er der lovforslaget om en forstærket kontrol med selvangivelsen, et forslag, hvis popularitet næppe i alle kredse vil være så stor som dets nødvendighed, men som dog vel nok de fleste vil finde rimeligt.

Lovforslagene om ændringer i loven om ulykkesforsikring og arbejdsløshedsforsikring, som vi mener indeholder en rimelig ajourføring, tror jeg ikke man bør betragte som et led i den økonomiske kriseplan, da den lettelse, forslagene medfører for statskassen, jo tages lige ud af investeringerne uanset disses rimelighed i øvrigt. Vi er i det radikale venstre meget tilfreds med, at regeringen har undtaget mestre og principaler fra betalingspligten for lærlinge, ud fra den opfattelse, at næsten alt, hvad der